

**PROF. ING. POCHYLÝ
FRANTIŠEK CSC**

80

29. prosinec 1942 - 2022

Mému bratrovi Františkovi k jeho životnímu jubileu, které slaví dne 29. prosince 2022.

Milý bráško, ze všeho nejdříve se podívejme za našimi předky. Nebudu se zabírat celou genealogií, pouze si ve vlastních vzpomínkách oživíme, co o tom řekli naši nejbližší. Náš dědeček, který se jmenoval František Janča. Narodil se na tři krále roku 1878. Říkal, že jeho otec Janča byl ve své době bohatým člověkem ve Slavkově. Vlastnil velké stádo dobytka, na který však přišla nemoc a on s rodinou tím okamžikem zůstal na mizině. Dědečkova otce to úplně zdrtilo. Dědeček musel jít do služby u sedláků v Huštěnovicích, kde jezdil s koňmi, až do 1. světové války. Byl odveden a převelen do Srbska, kde přečkal válku jako vozataj u řeky Driny. Sliboval nám dětem, že až vyrosteme, že nám koupí „Sarajeva“. (Sarajevo, to byl kapesní nožík ve tvaru rybičky). Vyprávěl nám, že Černohorci byli urostlí, velcí chlapi, ze kterých šel strach. Jeho největší hláška byla: „S třema sem sa bil, ale najvč jsem dostal.“ Já jsem si na dědečkova slova vzpomněl, když jsem byl v Jugoslávii a stál jsem v Bosně na šlépějích, které byly odlity na chodníku v místě, kde stál Gavrilo Princip a střílel na Habsburského následníka trůnu Ferdinanda d'Este. Dědeček musel jít do války a doma měl dvě děti: Františka a Aničku, která se narodila rok před válkou v roce 1913. Když se dědeček vrátil po ukončení 1. světové války, Anička se na něho dívala a nepoznala ho. Byl to pro ni jakýsi vousatý strýc. Dědeček říkával: Já jsem se narodil ve stejném roce jako Stalin a přeju si, abych ho přežil. To se mu splnilo, když Stalin zemřel 5. března 1953, a dědeček zemřel v srpnu 1953.

Dědeček z fronty poslal fotografii, která je v podobě pohlednice:

Pohled dědeček odeslal z pošty v Bosně v prosinci 1915. Píše manželce a svým dětem, že je zdravý a přeje všechno nejlepší k vánočním svátkům. Je to již stará pohlednice více než sto let a je těžko rozeznat některá písmena.

Dědeček Pochylý z tatínkovy strany žil v Dolním Němčí a měl osm dětí. Čtyři kluci a čtyři holky. Říkalo se o něm, že je synem mlynáře Pochylého z Nivnice. Tat'ka tvrdil, že pocházíme ze zkrachovalé polské šlechty. Nevím, kolik je na tom pravdy. Jméno Pochylý v polštině znamená: strmý, nedostupný. Já jsem jednou šel na zábavu, do Dolního Němčí. Líbila se mi jedna holka, vyzval jsem ji k tanci a mezi řečí vyplynulo, že jsme bratrance. Řekla mi: „Zdenku pojď, představím Ti další Tvé příbuzné.“ Když mi představila asi polovinu vesnice, zkoprněl jsem. Jak si mám v Dolním Němčí namluvit děvče, když všechny krásné slečny jsou moje příbuzné? Nejstarší příbuzná byla tetička Francka, Tvoje kmotřenka. Když jí bylo 96 let, šla pěšky do Slavkova jen tak na návštěvu k nám. Říkala, že byla na záhumence, kopčít erteple. „Nikde ani živáčka. Najednou zvednu hlavu a vidím chlapa, jak jde směrem ke mně. Podívám se lepší a říkám si: vidím, že chrómeš. Tak tobě bych utékla.“

Tat'ka s maminkou se brali v roce 1933, maminka měla dvacet let. Za čtyři roky 12.1.1937 se jim narodilo první dítě, Milánek. Milánek rostl, rodiče z něho měli velkou radost. Taky dědáček se pyšnil

Milánkem, vozili ho v kočárku a říkali mu, že jede jako Galuška, který byl jako první řidič autobusu z Horního Němčí.

Obrovské drama se odehrálo na začátku čtyřicátých let. Naší mamince bylo 26 let. V únoru náš tříletý bratříček Milánek dostal velkou 40-cítku horečku a dusil se, dostal záškrť. V té době nejezdila doprava, nebyly telefony a bylo potřeba dítě dopravit do 20 kilometrů vzdálené nemocnice v Uherském Hradišti. Taťka pracoval na stavbě v Brně, proto maminka vzala kolo, naložila Milánka a jela s ním do nemocnice. Silnice byla místy pokrytá ledovkou. Na jednom místě maminka i s malým Milánkem spadla s kola, Milánek si přitom zlomil nožičku. Maminka s vypětím všech sil Milánka dovezla do Hradištské nemocnice, kde 20. 2. 1940 zemřel na záškrť. Z této události se maminka nevzpamatovala až do své smrti v roce 2005. Maminka od té doby nejedla první ovoce: jahody, třešně, protože říkala, že nemůže sníst ovoce Milánkovi.

To však nebyl konec trápení. V prosinci téhož roku jsem se narodil já. Když mi byly dva roky, dostal jsem též záškrť. Byl jsem v nemocnici s malou nadějí na život. Protože jsem byl už očkovaný proti záškrťu, přežil jsem.

„Já necu ditinko, necu ditinko, necu ditinko. Takto jsem Tě, Františku, dne 29.12.1942 přivítal na světě.

Všude kolem nás zuřila válka. Hitler byl v sedmém nebi, když se německá armáda snažila dobýt Stalingrad. To ještě nikdo netušil, že právě v tomto čase se připravoval velký obrát. Rudá armáda obklíčila Němce u Stalingradu a od té doby hnala vetřelce zpět do Německa.

Jednoho srpnového dne roku 1944 bylo krásné počasí, hráli jsme si na zahrádce, najednou se obloha zatměla a ozýval se veliký rachot. Podívali jsme se vzhůru a viděli jsme ohromné svazy letadel, kterých bylo aspoň tisíc. Letěly z jihozápadu na severovýchod od Slavkova. Později jsme se dozvěděli, že to byli Američané a letěli bombardovat Ostravu:

Pamatuji si, že v dubnu 1945 přecházela přes nás fronta. Byli u nás ubytovaní tři Němci, mladí kluci, kteří říkali, že nemají rádi válku a chtěli, aby už byl konec. Dělali nám píšťalky z vrbového proutí a brali nás na „koníčka“. Jednoho dne zmizeli. Patrně byli odesláni na frontu, která byla již velmi blízko. Pozorovali jsme leteckou bitvu nad Lipinami. Jedno letadlo dostalo zásah a řítilo se k zemi. Za ním se táhla dlouhá černá čára. Teprve daleko později jsem se v jednom časopise dočetl, že u Vlčnova je pochovaný rumunský poručík, který se tam onoho dne se svým letadlem zřítil.

Sousedé si vykopali ve svahu u potoka bunkry. Jednou odpoledne přišel do našeho domu německý frontový voják, oblečený do kožíšku, s pancéřovou pěstí, a vystřelil do jednoho bunkru. Bylo mu jedno, jsou-li v něm lidé. Byla to taková rána, že nám vypadaly tabulky z oken. Velké štěstí bylo, že v té době v bunkru nikdo nebyl. Jeden důstojník, který se právě holil, se při tom řízl a okamžitě ho poslal na frontu.

Kopat bunkry na takovém místě byla velká chyba, protože za několik dnů tam ruská letadla shodila bomby, protože bunkry vypadaly jako maskovaná děla. Dopadly tam celkem tři. Jedna spadla za potokem blízko bunkrů, druhá spadla těsně za plot naší zahrádky a třetí spadla vedle našeho domku. Přitom vytvořila kráter asi dva metry hluboký a střepiny se rozletěly do všech stran. Jedna střepina se

zasekla do trámu v kuchyni a další do trámu na půdě. Mnoho střepin jsme nacházeli ve stromech. V té době již celá rodina byla schována ve sklepe u Lukášů uprostřed vesnice.

Němci sebrali tat'ku a Jožku Srnce a odvedli je k Dubníčku, odkud museli vynášet raněné. Pro nás to bylo velké utrpení, když jsme se strchovali, jestli se tat'ka vrátí. Tat'ka po návratu říkal, že je Rudá armáda ostřelovala dělostřeleckými granáty, které vydávaly charakteristický, hvízdavý zvuk. Tat'ka přitom pozoroval zkušeného německého frontového vojáka, který podle zvuku poznal, který granát vybuchne blízko nich, a podle něj zalehli k zemi. Přitom praštili o zem s nosítkami i s raněným Němcem. Měli velké štěstí, že je Němci, až došli do Slavkova, propustili.

Když jsme se šli schovat k Lukášům do sklepa, právě jel po silnici směrem ke škole obrovský tank. A za ním šlo několik německých vojáků. Po válce jsme viděli ten tank u hrušky, blízko k Hornímu Němčí. Tank byl zničený protipancéřovým granátem. Rudá armáda Slavkov osvobodila 26. Dubna 1945. Při kontrole sklepa, kde jsme byli uschovaní, vzal nás jeden ruský voják do náručí a řekl: "Němci takové děti házejí do studní. My takoví nejsme. My děti pocelujeme!" Pak nám rozdal bonbony.

Po osvobození jako děti jsme si hráli za naší zahrádkou. Přeskakovali jsme nějaký předmět. Když to naši rodiče zjistili, hnali nás pryč od toho místa. Nevěděli jsme proč. Vysvětlili nám, že předmět, který jsme přeskakovali, byla nevybuchlá bomba. Kdyby vybuchla, nikdo z nás by to nepřežil. Bombu nejdříve tři kluci odnesli do potoka. Já jsem se díval, jak přes bombu teče voda. Když rodiče zjistili, že jsem se opět přiblížil k bombě, nebyli schopni slova. Za trest mi bylo zakázáno chodit ven z domu. Teprve za několik dní odvezli bombu pryč a my jsme museli v době manipulace s ní jít až za Bahulovu stodolu.

My kluci jsme měli po válce plno nábojů do pušek a kulometů. Vytloukali jsme z nich kulky a střelný prach jsme vysypali do řádku. Klepnutím kladívkem o kámen jsme střelný prach zapálili. Líbilo se nám, jak prach rychle hoří.

Po válce jsme si často hráli na partyzány a fašisty. Tato hra se najednou málem zvrtila. Zdeněk Srnc a spol., jako fašisté chytili partyzána Zdeňka Stojaspala, kterého oběsili na vratech. Moc nechybělo, aby zemřel doopravdy.

Bráško, přežili jsme roky války a nechceme, aby se válečné hrůzy vrátily zpět.

Brzy po válce jsme byli nějakou dobu v Nivnici u naší sestřenice, Milky Jančové - Bršlicové, která byla provdána za fotbalistu z Nivnice a měla syna Jožku. Tam jsme spolu hráli fotbal na velkém hřišti v Nivnici s Jožkou. Dnes žije Jožka v Uh. Brodě a je stejně jako my rybář. Milku i Jožku uvidíš ještě na konci tohoto vyprávění na fotce po pohřbu naší mamky v roce 2005.

Naše dětství ubíhalo mílovými kroky. Psal se rok 1947. Bylo mi skoro 7 let a po prázdninách jsem měl nastoupit do školy. Osmého srpna večer jsme oba museli jít spát k dědákovi. Nevěděli jsme proč nás najednou vyhodili z ložnice a proč u nás byla tetička. Protože dědáček nám vyprávěl pohádku o tamborovi, ani jsme neprotestovali. Ráno, když jsme se probudili, řekla nám tetička, že se nám narodila sestřička, kterou pojmenovali Věrka. Byli jsme zvědaví a šli jsme se hned podívat na ten zázrak. V kuchyni na stole leželo něco v zavinovačce, v polštářku a spokojeně si to vrnělo. Mamka nám připravovala snídani. Tak jsme se seznámili s naší sestřičkou. Asi za několik dní, když Věrka plakala, chtěli jsme ji něčím zabavit. Náhodou vedle ní ležela tabatěrka. Třepali jsme s ní a vtom se tabatěrka otevřela a všechen tabák se vysypal Věrce do obličeje. To byl nářez. Museli jsme za trest klečet a být úplně potichu. Potom jsme měli navíc jednu povinnost: museli jsme Věrku houpat v kočárku, dokud neusnula.

Náš život s Věrkou, naší sestřičkou, byl velmi rozmanitý. Zvláště Ty si s Věrkou hrál tak, že jsi ji pokoušel, Věrka ječela, mamka jí za to jednu vlepila, řekla Tobě, ať ji nepokoušíš, nebo bude zle. Mně řekla, že já jsem nejstarší a nejhoupější. Věrka se bránila slovy: „mami, kluky nebiješ, enom mňa biješ! Jednou, když jsme chtěli jít na ryby, zavřeli jsme Věrku na chodbě, aby nám nepřekážela. Tak tam byla naše sestřička, zavřená celé odpoledne. Bylo to od nás strašně ošklivé. Když se mamka vrátila z pole, museli jsme oba klečet a ani nemukat. Já jsem Ti řekl, že musíme hned odprosit mamku, aby nám odpustila, že budeme hned venku. Mamka nám řekla: „nebudete prosit, až vám řeknu!“ A byli jsme nahanáni.

Taky jsme měli rádi, když dlouhé zimní večery si tetičky krátily dráním husího peří. To se sešlo několik žen u jednoho stolu a při tom si povídaly. Většinou šlo o osobní zážitky, hrůzostrašné povídky, jako že šly kolem hřbitova a slyšely kroky, jako kdyby je někdo pronásledoval. Někdy se vystrašily tak, že se bály jít samotné domů. My děti jsme se schoulily pod peřinu a ani jsme nedutaly. Nejvíce se nám líbil konec draní-oldomáš. To bylo napečeno různé cukroví a my jsme z toho profitovali. Taky jsme závodili na kolech a cestu do školy jsme si zkracovali po úzkém chodníčku kolem potoka za ploty zahrádek ke křížku směrem k Hornímu Němčí. To byla cesta odvahy.

Chodili jsme do Sokola, kde jsme se pod vedením bratra cvičitele učili různým cvikům, jako byly např. zejména přemety, salta, cvičení na žíněnce, na bradlech, na koni, hrazdě a kruzích. Taky jsme chodili do pionýra, kde jsme hráli různé společenské hry, nacvičovali písničky, které jsme pak předváděli při různých společenských událostech ve Slavkově.

Přišlo jaro a já jsem chodil do Horních Kůtiků, kde rostly petrklíče a fialky, které jsem nosil naší mamce. Čekali jsme, až budeme moci hrát fotbal. Dlouhou chvíli jsme si krátili různými hrami jako na příklad to byly kuličky, palestry, kočuda, karty a také jsme vyráběli praky, k čemuž jsme používali letecké gumy. Mistr v používání praku byl Francek Zapletal, který trefil tůuhýka na deset metrů.

Na plácku za Mračkovou a Němcovou zahrádkou u potoka jsme hráli hlavičky s malým gumovým míčkem. To taky uměl velmi dobře Zdeněk Lečbých, který bohužel zahynul při návratu z Teryho chaty na Javořině. Tato silnice se stala rovněž osudnou pro Zdeňka Krhovského, který tam zahynul a Jožku Borýska, který byl jako spolujezdec na motorce těžce zraněn. Také jsme hodně četli, vypůjčovali jsme si knihy ve zdejší lidové knihovně.

Červen-krásný měsíc. Je charakteristický tím, že se blíží prázdniny a všude okolo dozrává první ovoce. Po obou okrajích nové silnice, která byla vybudována v roce 1935, byly vysázeny třešně. Od zatačky před Slavkovem až k průkopu. Dozrávaly na nich výborné chrupky a také černice. Ty nás tak lákaly, že jsme na ně chodili, jenom jsme museli dávat pozor, aby nás přitom nechytil pohrabáč (cestář). V létě jsme sbírali bylinky, hlavně hluchavku bílou, lipový květ, chodili jsme do lesa na dobromysl, sbírali jsme šípky. Také jsme sbírali maliny, ze kterých mamka vařila výbornou malinovku a také je přidávala k rybízovému vínu. Chodili jsme taky do lesa na houby. V lese u potůčku jsme chodili kolem bunkru, který tam připravili lidé ze Slavkova partyzánům v průběhu války. Když jsme spolu šli kolem deváté hodiny, houbaři již šli z lesa a nesli plné košíky hub. Smáli se nám, že houby jsou již vysbírané. Vraceli jsme se kolem poledne s plnými košíky hub. To byly krásné časy.

Vyrůstali jsme spolu ve věčných šarvátkách, rodiče nás povzbuzovali, protože Ty jsi byl mladší a říkali, že mně přepereš. Já jsem se při tom smál a Ty jsi tak zuřil, že jsi mne kousl do ruky. Já jsem na to reagoval tak, že to bylo v zápalu boje. Byli jsme pořád jako jeden, přesto, že jsme šli každý svou cestou. Ty jsi byl velmi podnikavý, smontoval sis na příklad kolo ze součástek, které jsi sháněl po celé dědině. Hráli jsme si spolu, chodili jsme hrát fotbal a když jsme už chodili do školy, abychom co nejrychleji byli venku, psal jsem ti úkoly do školy. Jednou na to přišel pan řídící Ondračka, zavolal mne do ředitelny a dostal jsem rákoskou. To však jenom utužilo naše vztahy. Ty jsi byl o dva roky mladší, tak nebyl pro mne problém rychle udělat úkoly do školy pro Tebe i pro mne. Chodili jsme do Sokola a uměli jsme řadu cviků, které jsme předváděli na příklad v Horním Němčí na hodech na hřišti, které bylo ohrazené různobarevnými fábory a které jsme přeskakovali. Dostali jsme taky od jednoho diváka pochvalu, že jsme moc šikovní a 20 korun.

Jednou, bylo to asi v šesté třídě, jsme spolu šli do Trestného lesa, kde rostly statné buky, sbírat bukvice. Na zpáteční cestě se k nám přidal nějaký starší kluk, byl to kluk, který propadl v sedmé třídě a šikanoval spolužáky. Chtěl nám vzít co jsme nasbírali, vyhrožoval nám, že když mu ty bukvice nedáme, že nás zbijí. Ty jsi mu řekl: „my nejsme žádní rváči, ale když to musí být?“ Ještě jsi to ani nedomluvil, skočil jsi po něm, kluk to nečekal, chytil jsi ho pod krkem, podrazil mu nohy, kluk spadl na zem, já jsem mu přilehl nohy tak, že se nemohl ani pohnout. Ty jsi ho chvíli držel a po chvíli říkáš: „vždyť jsem ti to říkal, že nejsme žádní rváči!“ Já říkám: „Co teď uděláme, brácho? Co mu zlomíme?“ Ty jsi odpověděl: „no víš, co jsme se učili. Nejlepší se lámou prsty.“ A po chvíli říkáš: „víš co, nebudeme mu nic lámat, když slíbí, že už nás nikdy nebude obtěžovat!“ Kluk byl v takové situaci, že řekl roztřeseným hlasem: „ssslibuju“. Pak jsme ho pustili a on potom upaloval jako by mu hořela koudel u zadku.

Vzpomínám si, jak jsme byli na třesních, které rostly u nové silnice. Samozřejmě i to se neobešlo bez pořádného boje. Boj probíhal tak, že jsme po sobě házeli granáty, které jsme nahrazovali jílovitou hlínou z krtičinců, které byly u příkopu silnice, kde jsme se taky schovávali. Já jsem si počkal, až vystříš hlavu a trefil jsem Tě přímo mezi oči. Pak jsem si to vyčítal, že jsem Tě, nedajbože mohl trefit do oka.

Na jaře jsme hráli kuličky, kočudu a jiné hry. Potom jsme chytali ryby, které jsme si upekli. Obdivovali jsme našeho dědávka, který uměl jíst ryby tak dobře, aniž by vybíral kosti. Ty jsi byl mistr v pečení ryb, které jsi před tím obalil jílem.

Potok, který tekla za naší zahrádkou nám dával mnoho radostí. Byla tam velká tůň, ve které bylo asi po kolena vody. O prázdninách jsme přehradili potok drny a voda stoupla až po krk. Dalo se tak solidně jezdit na dřevěných neckách, stavět mlýnky a učit se plavat.

Jako kluci jsme byli parta: Jaroš Habarta, Vojta Ondra, Ty a já. Jednou jsme byli v Dolních Kůtíkách a v jedné tůni jsme viděli pěkné ryby. Vrhli jsme se do tůně a snažili jsme je chytit. Najednou Vojta zařval: „Mám ji!“ Když se naše pozornost upřela na Vojtu, museli jsme se hlasitě smát. Vojta si držel nohavice trenýrek a v nich se třepala asi 30 cm dlouhá ryba. Když jsme se radovali, že máme rybu, přišel tam jakýsi chlap z Dolního Němčí, sebral nám rybu a hnal nás jako záškodníky se slovy, že on si tam ty ryby nasadil a my mu je krademe. Potom si tu rybu schoval pod hromádku fazolí. My jsme ho zpovzdálí pozorovali a v nestřeženém okamžiku Vojta se přikradl k hromádce a rybu mu ukradl. Potom jsme upalovali pryč, jako by nám hořela koudel u zadku.

Jindy jsme do koše chytili největšího tlouště asi 50 cm a Ty jsi ho vyměnil Jarošovi za pušku šípovku, kterou mu vyrobil jeho táta.

V létě potok vysychal, ale když byla bouřka a několik dní pršelo, stala se z potoka dravá řeka, která brala s sebou všechno, co nebylo upevněno. Já jsem v noci poslouchal mírné šumění vody, které se v jednom okamžiku proměnilo v hrozivé burácení, když hladina vody v potoku se náhle zvedla ze třiceti centimetrů na dva metry a tyto dvoumetrové vlny pak vydávaly zlověstný rachot. Potok se rozlil a voda tekla přes naši zahrádku a dosahovala až ke sklepu.

Po opadnutí velké vody, která přinesla za sousedovu zahrádku velké množství kamení a různých oblázků a hlavně pročistila vodu v potoce. To byl pravý ráj pro nás, kluky, protože jsme házeli žabičky a soutěžili jsme, komu bude na vodě plochý kámen déle plavat.

Přišel podzim, sbírali jsme bukvice a padavky. Kluci se honili za draky, které jsme vyráběli ze špejlí a novinového papíru. Lepili jsme to kváskem, který po uschnutí dobře držel. Závodili jsme, který vyletěl výš a který vydržel co nejdéle. K večeru jsme si pekli brambory na poli.

Nejvíce jsme se těšili, až se začnou vařit trnky. Sousedovic tetka Malíková, zvaná Malíčka, která měla syna Pepu, který byl někde v Brně a psal knihy o Slovácku. Takže Malíčka měla doma měděný kotel s dřevěným míchadlem a vařila se v něm povidla. Byl to takový malý svátek. U Malíčky se sešly báby a také náš dědáček, který obsluhoval míchadlo a byl zároveň výborným vyprávěčem. Takže my děti jsme seděly úplně potichu a poslouchaly jsme dědáčkovy historky. Když najednou přišel náš čas. Rozvařené trnky bylo nutno přecedit, zbavit pecek a velkou dřevěnou vařečku nám nechali olizovat. To byla dobrota! Potom za neustálého míchání se trnky nechaly zahustit, až z nich byla výborná povidla.

Zabíjačka. Na jaře koupili rodiče selátko. Mamka ho dobře krmila, dávala mu pomeje složené z brambor, šrotu a kozího mléka a říkala mu muši, muši. Selátko pěkně přibývalo na váze a když se blížila zima, rozhodli se rodiče, že prase půjde na porážku.

Mamka prase oplakala, ale přitom roztápěla na dvorku kotel. Pak přišel řezník strejda Vykopal. Prase bylo skolené a byly vyrobeny výborné jitrničky a jelita. Pochutnávali jsme si na ovaru a strejda řezník s tatškou si to okořenili slivovicí, kterou jsme pálili v pálenici v Horním Němčí. Protože jsme tenkrát neměli mrazák, vyráběly se konzervy, které se chladily v potoku. Vybralo se maso na uzení, naložilo se do škopku se solí a česnekem. Za tři neděle tatška nachystal dřevo na uzení. Řekl, že vybral několik polínek jalovce, aby maso pěkně vonělo. Když jsme přivezli maso z udírny, hned jsme se do něj pustili. Nejvíce nám chutnala panenka. Za několik týdnů jsme spolu šli k tetičce Jančové (tetička byla manželka bratra naší mamky, Františka Janče) na oběd, protože mamka vařila uzená žebra. Když jsme se vrátili, ptala se nás mamka, co měla tetička k obědu. Smutně jsme řekli, že měla taky uzenou polévku. Nevím, co bych dnes dal za uzená vepřová žebra z naší zabíjačky.

V zimě jsme jezdili na saních Štefaníkovici uličkou. Vzpomínám si na našeho dědáčka. Došel nám chléb. Dědáček řekli, že pro chléb dojdou. Mamka jim říká „ale je veliká ledovica, spadnete do příkopy.“ Dědáček na to: „neboj sa, já budu kršlat“. Dopadlo to tak, že dědáček skončili v příkopě se sánkami i s chlebem, ať kršlali sebe víc. Ledovica byla silnější.

Potok zamrzl, jen voda pod ledem si udělala cestičky a vytvářela v ledu různé obrazce. To mne tak fascinovalo, že jsem se nemohl od toho pohledu odtrhnout. Na ledové ploše za Gazdovými jsme si udělali hřiště a hráli hokej. Hokejky jsme si udělali z vrbových větví a puk byl z kousku dřeva. Pamatuji si, jak ses ošklivě poranil, když jsi dostal tím „pukem“ pod

koleno. Brusle jsme měli kolombusky, nebo polokolombusky, které byly upevněny na botách pomocí kličky.

Také jsme sáňkovali a to ve Štefaníkově uličce. Ulička byla dost strmá a po obou stranách byly hluboké příkopy. Na zledovatělé ploše uličky jsme si hráli na obchodníky a piráty. Úkolem pirátů bylo stočit sáně obchodníků do příkopu. Nebylo to snadné. Těžké sáně v plné rychlosti stočit tak, aby sjely do příkopu a přitom neporazily piráta. Já jsem měl na nohou brusle a těmito jsem řídil sáně a Ty jsi přepadával obchodníky, kteří jeli za námi. Někdy se nám podařilo projet přes náš dvorek až do potoka.

Na bruslích jsme sjížděli taky Kovářův kopeček, což bylo pouze pro odvážné. Ty jsi to zvládal úplně bravurně.

Lyžovat jsme chodili na Kopanku, nebo do Zlejšov, kde se velmi dobře sáňkovalo hlavně večer při svitu měsíce. Tam jsme spolu taky zlomili jedny sáně, ty malé.

Lyže jsme měli dřevěné, bez kovových hran. Vázání bylo kožené, které nám často padalo. /Lyžovat jsem jezdil velice rád, ale kuriózní je, že jsem projezdil Vysoké Tatry, Nízké Tatry, Beskydy, Krkonoše, Krušné Hory, ale nikdy jsem nelyžoval na Javořině, kterou jsem měl přímo pod nosem/.

Do školy v Horním Němčí jsme v zimě jezdili na bruslích až do doby, kdy se cesty začaly posypávat, protože začala jezdit Galušková pravidelná autobusová doprava. Na posypané silnici se nedalo bruslit. To nás velmi štvalo.

V šestnácti letech jsem velmi rád fotografoval a dokonce jsem zkoušel v té době dělat barevné fotky a měl jsem velkou radost z toho, že se mi podařilo film vyvolat a barevnou fotku udělat. Moje první barevná fotografie (dnes, po počítačové úpravě). Je na ní Věrka, když jí bylo 9. let.

Všechno jsem dělal sám. Vyvolával jsem filmy ručně, doma v kuchyni, koupil jsem si vývojku a ustalovač, negativ jsem potom s fotografickým papírem osvětlil pod světlem v kuchyni, pak jsem fotografický papír dal do vývojky a ustalovače a takto vyvolané fotky jsem leštil na okně v kuchyni. Po celou dobu vyvolávání fotek muselo být zatemněno.

Musím k tomu dodat, že jsem dostal úkol od mamky: postavit na polévku ze zeleniny, uvařit brambory a pak je rozdrtit a spařit šrot pro prasátko, které jsme chovali. Problém byl, když se mamka vrátila z pole, kde pracovala a měla pouze hodinu na to, aby nakrmila tři hladové krky, hospodářské zvířectvo a v kuchyni byla tma. Mamka však měla pochopení pro naši tvořivost a všechno s velkým vypětím zvládla.

V období našeho dětství byl v kurzu Mičurin, který se snažil vypěstovat víceklasou pšenici. My dva jsme byli velmi podnikaví. Napsali jsme dopis Lysenkovi do Moskvy, že chceme taky pěstovat víceklasou pšenici a poprosili jsme ho, aby nám poslal několik semínek. Odeslali jsme dopis do výzkumného ústavu v Moskvě. Nevěděli jsme, jestli náš dopis bude doručen adresátovi. Jaké bylo naše překvapení, když za několik měsíců přišel malý balíček a v něm kromě dopisu od Lysenka bylo několik semínek. Na jaře jsme semínka zaseli na naší zahrádce. Semínka vzešla a oba dva sourozenci jsme se o

ně pečlivě starali. Na našem políčku jsme vypěstovali pšenici, která měla z jednoho zrníčka pět klásků. Bohužel dál jsme s naším pokusem nepokračovali.

Bráško, pamatuješ na Libušku Pastrnkovou? Ty jsi s ní obchodoval, byla to naše nejlepší kamarádka z dětských let.

Uplynula řada let. Pastrnkovi bydleli mezi Lečbychovými a Malíčkou. Později se odstěhovali někam do Svitav. Obě děvčata Pastrnkovy navštěvovala Rybáčky. Z jedné návštěvy je i následující fotka.

Z Libušky vlevo vyrostla velmi hezká mladá dívka.

Mám ještě jednu, velmi vzácnou fotku z té doby. Sešli jsme se na Moravě s bratry tat'ky a to se strýcem Janem a jeho ženou, strýcem Martinem a my, celá rodina. A ještě jedna fotka, kde je Stáňa s Davídkem a Věrka s Laďou a Tomáškem, samozřejmě i my dva a tat'ka s mamkou, po létech.

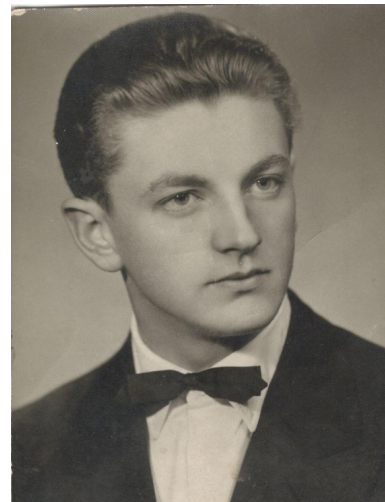
1958

Gymnázium J A Komenského
Uherský Brod

1967

Maturitní fotky
Státní konservatoř
Brno

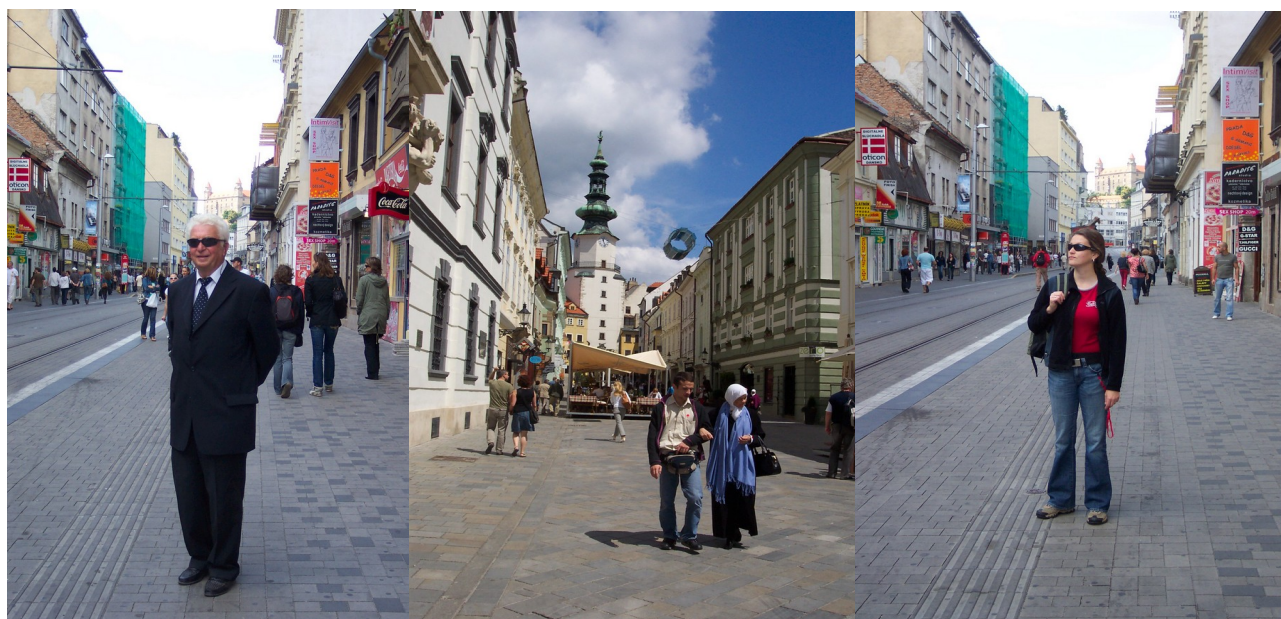
1962

Gymnázium J A Komenského
Uherský Brod

Ukončil jsem studium na střední škole, dnes je to gymnázium Jana Ámose Komenského v Uherském Brodě a přešel jsem do Bratislavy na chemickou fakultu Slovenské vysoké školy technické. Ty jsi mne následoval za tři roky. Tímto začala další kapitola našeho života.

NAŠE STUDIA NA SLOVENSKÉ VYSOKÉ ŠKOLE TECHNICKÉ V BRATISLAVĚ.

BRATISLAVA

Já jsem studoval v Bratislavě chemické inženýrství a když jsem byl ve 4. ročníku, do Bratislavy jsi přijel Ty, můj bratr František, studovat strojní inženýrství. A studia jela na plné obrátky. Podporovali jsme jeden druhého, chodili jsme na fotbal, na hokej a taky do pokročilých tanečních. Když jsi na příklad vyletěl z deskriptivy, řekl jsem Ti, že se Ti stalo úplně to samé co mně, když jsem ve druhém ročníku vyletěl z fyziky. Ale nezoufej si, všechno dobře dopadne. A to se taky potvrdilo. Protože na opravném termínu jsi exceloval, zkoušku jsi udělal za jedna. Chodili jsme spolu do pokročilých tanečních, na fotbal a na hokej, kde jsme měli možnost vidět tehdy nejlepší hokejisty jako byli na příklad Ján Starší ze Slovanu Bratislava a dále to byl Gut a samozřejmě Kometa Brno: Bubník, Danda, bratři Fardové. a byli jsme tak potrhli, že cestou po korze od Michalské brány k Dunaji jsme vypočítali metodou per-partes integrál $\int x \cdot \ln x \cdot dx$. Obrázky nahoře jsou z roku 2008, kdy jsem byl na jednom srazu absolventů a Katce jsem ukazoval, kudy jsme chodili od chemické fakulty, přes Michalskou bránu, až k Dunaji.

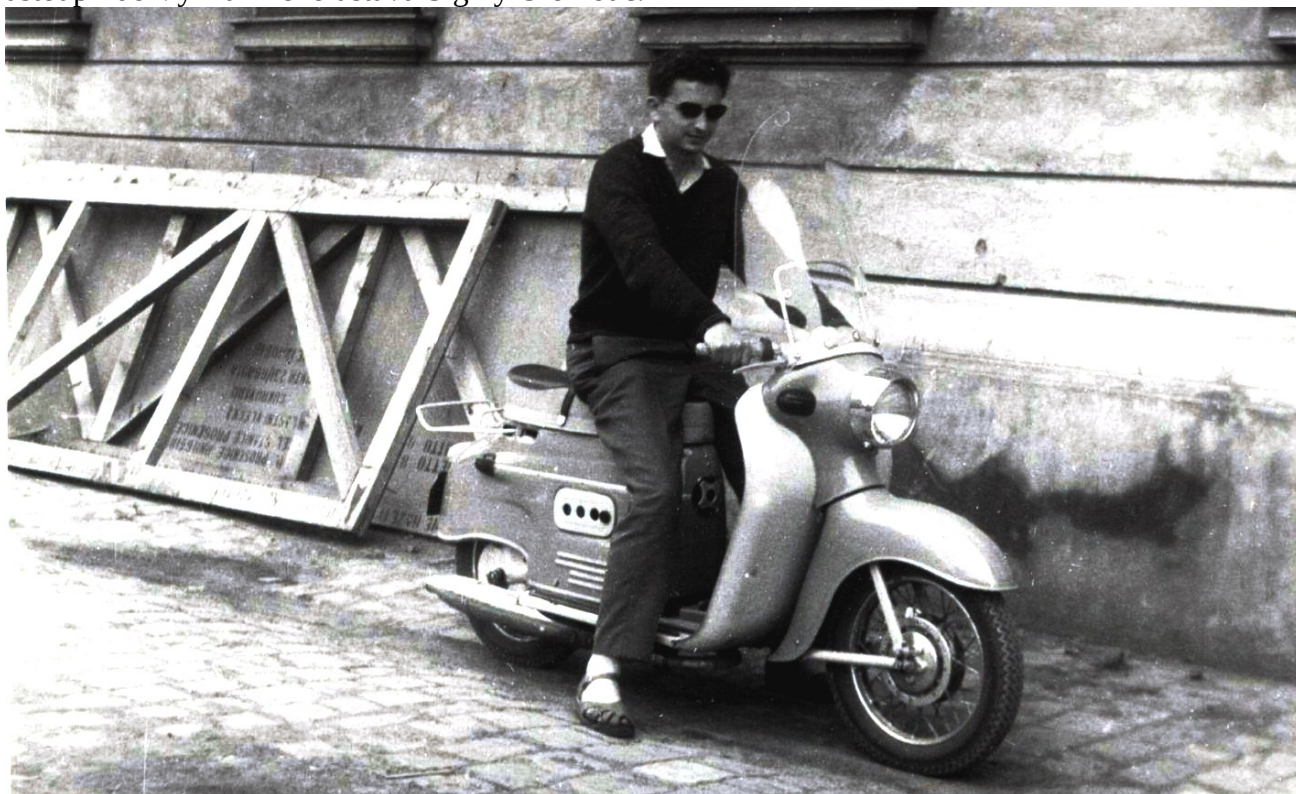
Nostalgie: po dlouhých 40 letech. Jen starý jedlý kaštan zde stojí a hlídá zahradu a domek, kde jsem bydlel po celou dobu mého studia.

Jednou se nás sešla parta Moraváků na zápase Slovan Bratislava versus Kometa Brno. Všichni jsme fandili Kometě. Skandovali jsme Brno do toho! Ovšem fandové Slovanu, kteří byli všude kolem nás, si to nenechali líbit a volali: „Brno do kelu! Slovan do toho!“ Já jsem řekl kolegovi, který byl tři řady před námi, ať zvedne ruku, až se ozve Slovan a my zakřičíme do kelu, potom Brno do toho! To jsme stále opakovali. Slovanisté byli tak zmateni, že po zápase na nás čekal dav fandů Slovanu, aby nám rozbili huby. Řekli jsme to jednomu policistovi, který nám odpověděl: „Čo ste si uvarili, to si aj sjezte!“ Proto jsme se museli rozptýlit mezi davy a tak se vyhnout lidem, kteří na nás čekali.

Z možnosti vidět naživo jak se hraje špičkový fotbal, (tehdy ještě byla televize v plenkách) jsem získal celou řadu zkušeností, které jsem měl možnost uplatnit v mém posledním zápase za dorost v Korytné. Hrál jsem levé křídlo. Byl jsem faulován u lajny blízko trestného území. Chtěl jsem to kopnout, nikdy jsem trestňáky nekopal. Tak jsem si postavil míč a kopl jsem ho přesně na středního útočníka, kterým byl Staňa Zámečník. Tomu stačilo jenom nastavit hlavu a byl gól. Vedli jsme 1:0, ale soupeř vzápětí vyrovnal 1:1. Za chvíli jsi dostal míč. Tvůj centr letěl směrem ke mně, ale byl to skákavý míč. Já jsem se v necelé setině vteřiny musel rozhodnout, jak se postavit a jakým způsobem dostat míč do branky a neminout ho. Dopadlo to tak, že jsem chytil míč na prsa a vlítl jsem do brány i s brankářem. Vedli jsme 2:1. Soupeř znovu vyrovnal 2:2. Potom jsi útočil po pravém křídle. Já jsem nabíhal, Ty jsi mi poslal přihrávku do běhu a já se řítíl sám na brankáře. Naznačil jsem rameny, že budu dělat kličku doprava a v momentě, když se brankář pohnul, jsem lehce kopl míč vlevo od brankáře do prázdné brány a to bylo nechyatelné 3:2. Korytňané však do konce zápasu stačili vyrovnat. Zápas tak skončil 3:3. To byl můj poslední zápas. Dál jsem fotbal závodně nehrál, protože prý jsem byl příliš měkký. Zkrátka nechťel jsem být zkríplovaný. Po zápase se šlo na pivo. V restauraci hotelu Pod Javořinou jsme měli každý svůj pohár na pivo, označený monogramem. Všechny poháry nám zařídil František Borýsek, který pracoval

ve sklárnách v Květné. Byly uloženy ve skleněné vitríně hotelu a po každé jsme si brali svůj pohár z vitríny. Nevím, co se s našimi poháry stalo. Je to již pěkných pár let.

Po ukončení studia v Bratislavě v roce 1963, nastoupil jsem do cukrovaru Prosenice a potom jsem byl jeden rok na vojně v Roudnici nad Labem. Pak jsem pracoval v cukrovaru Prosenice až do roku 1966, kdy jsem přešel do Kojetína. Tímto náš kontakt byl přerušen, až do doby, kdy jsi Ty ukončil studium a nastoupil do Výzkumného ústavu Sigmy Olomouc.

Po první řepné kampani v Prosenicích jsem si zakoupil skútr Manet 125ccm.

Naše spolupráce pokračovala, když jsem dělal diplomovou práci na postgraduálním studiu a Ty jsi zařídil její vytisknutí.

Jeli jsme ve spolupráci s tím, že jste měli program na počítači, který řešil přistání na měsíci. To byl tenkrát velký hit, protože jsme se dívali v roce 1969 na přistání Američanů na měsíci.

Ty jsi potom ukončil práci ve VÚ Sigma Olomouc a nastoupil jsi do Státních lesů, kde jsi projektoval velké stroje. Tam si Tě všimli vedoucí pracovníci ze strojní fakulty VUT v Brně.

Ty jsi chtěl přejít na vysokou školu a radil jsi se se mnou, co by bylo dobré udělat. Já jsem Ti řekl, že vedení fakulty o Tobě ví, nejlepší bude, když nebudeš dělat nic, a nechat to na na nich. Vedení fakulty se určitě domluví s vaším vedením. To se také splnilo a Ty jsi pak nastoupil na VUT v Brně.

Díky tomu, že to bylo ještě dlouho před „sametovou revolucí“, dostal jsi od fakulty všechno k tomu, aby ses mohl dále rozvíjet a já myslím, že to byla velká výhra pro fakultu i pro Tebe.

Tak začala Tvá kariéra vysokoškolského učitele. Sbíral jsi celou řadu ocenění za svou práci. Byl jsi prezidentem republiky jmenován do funkce profesora a protože jsi hodně publikoval, dosáhl jsi i titulu CSc. To však bylo pro Tebe závazné natolik, že jsi byl autorem převratného vynálezu tak zvané „Vírové turbíny“ a mnoha dalších vynálezů.

Z Tvé práce pak byla mnohá ocenění. Vyjmenuji pouze nejvýznamnější z nich. Cena města Brna a Česká hlava v roce 2011.

Mezi námi byla docela úzká spolupráce. V roce 1993 jsem Tě požádal o spolupráci na školení cukrovarnických odborníků, které jsem organizoval, a kterého se jako lektori zúčastnili pracovníci odboru, který jsi řídil. **Bráško, bylo to krásné období naší spolupráce.**

NAŠE SVATBY:

Ty s Vlastičkou jste měli velkou svatbu v roce 1965 se spoustou hostů.

Autobus pro svatebčany, nevěsta se ženichem a matka nevěsty.

Na této fotce je Marie z Mistřic, Fanek Ondra s harmonikou, Věrka a Josef Rybníkář.

Na fotce jsou Lidka a Marie dcery tetičky Pochylé a strýčka Martina z Mistřic.

Strýc Martin s tatškou pili slivovici a zpívali: „Kdo nic nedělá, enom žere, šup s ním do hrobu!“

Na obrázku jsou: strýček a tetička Jančovi, vedle sedí Věrka s Josef Rybníkářem, dále je Stáňa, Vlastička s Tebou - novomanželem, mamka s tatškou a strýc Martin z Místřic.

Marie z Místřic, Fanek Ondra s harmonikou, Věrka, Josef Rybníkář, vzadu strýček Janča.

JÁ SE STÁŇOU JSME MĚLI SVATBU V PRAZE,
NA STAROMĚSTSKÉ RADNICI, 11. srpna 1966. V POZADÍ JE TÝNSKÝ CHRÁM.

Na obrázku před Staroměstskou radnicí jsou účastníci naší svatby: zleva Ivan Palla, z Prosenic, jeho přítelkyně, žena Ing. Karla Toboly, který je za objektivem, Jiřina Kácovská - teta Stáni s vnučkou, já, Stáňa, Ing. Súlovský, Ing. Radmila Súlovská.

Na snímku je usměvavá, šťastná nevěsta Ing. Stanislava Pochylá.

SVATBA VĚRKY V BRNĚ V ROCE 1969.

Nevěsta Věra Fialová – Pochylá s Ladislaven Fialou a svědkem Ing. Františkem Pochylým

NAŠE DĚTI.

Nejstarší je Sylva, která se narodila v srpnu, když jsme se Stáňou oslavovali naši svatbu. Druhý byl David, pak Roman, Tomáš Věrky a Kateřina, která se narodila už v Praze, takže je křtěná Vltavou.

Kluci Roman, Tomáš a David si hrají i s Kačenkou před Mračkovými.

Uplynulo mnoho let. Od doby kdy jsme pekli na záhumence brambory. Na obrázcích jsou: Věrka, Sylva, Roman, Tomáš, David a já. Ty jsi za objektivem.

Kluci si hráli na dvoře jezdili na káře a za zahrádkou u potoka skákali s vrby a dělali si mlýnky.

Roman a David

SÁZAVA

Bylo to v roce 1980. Byli jsme s rodinami na dovolené na Sázavě, na podnikové chatě, kterou jsme později koupili. Naši dva jedenáctiletí kluci, David a Roman si hráli u řeky Sázavy. Chytali ryby na klacek z vrby s jedním háčkem z ohnutého hřebíku a žížalkou jako nástrahou. Najednou se strhl velký křik a kluci přilétli a s velkou radostí oznamovali, že chytli velikou štika. Měřila 55 cm. Já jsem jim řekl, že štika upytlačili a musí ji vrátit zpět do vody. Kluci byli velice zklamaní, ale poslechli. U řeky seděl rybář a pouze kroutil hlavou: „Já tady sedím od rána a ani ťuk! A kluci na pytláčku chytnou štika!!!

Chytali jsme hlavně dravce večer po tmě na rybičku. Dostávali jsme velké tlouště, parmy, candáty a úhoře: na fotografii výše vpravo jsou Kát'a s Romanem a s úlovky

Je mi velice líto, že Roman už není mezi námi. Bohužel, doplatil na změny po roce 1989, kdy stejně jako David zanechal vysoké školy a dal se na podnikání. A doplatil na to tím, že přechodil chřipku, sedlo mu to na srdce a to nevydrželo takový záprah, který podnikání vyžaduje.

Romane, byl jsi nám dobrým kamarádem a členem naší rodiny. Budeme na Tebe vzpomínat!

Na Sázavě v roce 2017, Katka, Stáňa, Zdeněk a Dharma.

V BRNĚ V TEBOU ZREKONSTRUOVANÉM DOMEČKU.

Jedna z posledních fotografií mamky s Věrkou a Františkem

JEŠTĚ NĚKOLIK FOTEK Z OSLAVY 90 ROKŮ NAŠÍ MAMKY V ROCE 2003.

Přijeli Brňáci

Čekáme na oběd.

O čem se asi baví strojaři prof. Ing. František Pochylý CSc s Ing. at Ing. Kateřinou Pochylou?

Babička s vnučkou Kristýnkou a Věrkou

Sejdeme se ještě někdy společně ve Slavkově?

Naše poslední fotka s maminkou

Milka Kunčíková se synem Jožkou Bršlicou a Věrkou po pohřbu naší maminky.

Na této fotce jsem s našim nejlepším kamarádem ze Slavkova Jarošem Habartou.

U nás v Praze – Modřanech

S malým synkem Kristýnky Davidkem

U Věrky v Brně

Bráško, hodně jsme toho spolu prožili. Jsem na Tebe hrdý.

Naše životní krédo bylo:

„Aby člověk mohl žít čestně, musí se rvát, dělat chyby, bít se, mýlit se, začínat a přestávat, opět začínat a opět přestávat, věčně zápasit a věčně prohrávat. Spokojenost je duševní podlost.“ L. N. Tolstoj.

Další rady do života nám dal náš tat'ka:

1. „Děcka uče se, abyste nemuseli dřít tak těžce jako já!“

2. “Nebát se, být trochu drzý a hodně vědět!“

Já dodávám: „Mít pevnou vůli, pokoru, vytrvalost a trpělivost“.

V těchto radách je obsaženo všechno, co by si měl uvědomovat každý mladý člověk, který se připravuje do života. Rady jsou univerzální, nezávislé na politické situaci.

Všichni tři sourozenci jsme se řídili těmito radami
a dosáhli jsme

ve třech různých oborech

vysokého společenského uplatnění a uznání:

ZDENĚK *1940 (Ing. chemie-cukrovarník):

Čestné uznání vlády ČSSR za vynikající pracovní
výsledky (1976).

VĚRA *1947 (zpěvačka-operetní subreta):

Zasloužilý pracovník kultury (1984).

FRANTIŠEK *1942 (strojní Ing, profesor, Csc-
vysokoškolský pedagog):

ČESKÁ HLAVA (2011).

Za to vše patří náš obdiv a vděčnost našim rodičům:

Františkovi Pochylému a Anně Pochylé, taky obci
Slavkov, která stála v kritických dobách na naší straně.

**BRÁŠKO, DĚKUJEME TI ZA TO,
ŽE JSI.
A PŘEJEME TI, AŽ TI MOZEK
STÁLE PÁLÍ,
AŽ TI ZDRAVÍ PLNĚ SLOUŽÍ,
AŽ SE TI ZBÝVAJÍCÍ ČAS S NÁMI
POČÍTÁ
NA DESETELETÍ
NE NA ROKY ČI DNY.**

**VĚRKA A ZDENĚK
TVOJI SOUROZENCI S RODINAMI.**